

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-12-18)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-12-18)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 154. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000173.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lens, 18. 12. 1915.

Jeg sidder her paa Stuen sammen med Niels fra Kloster og skriver Julebreve ved et flakkende Lys. Ilden er gaaet ud i Kakkellovnen, og det begynder at blive koldt. For mig synes der ikke at ville komme nogen Jul i Aar; jeg kan ingen Jul tænke mig i al det Mørke, denne Kulde og Tristhed; men saadan var Verden jo ogsaa, da det første Julebudskab tonede over Jorden; mange lagde slet ikke Mærke til det; men for dem, der hørte det, blev det deres Livs største Oplevelse. Julebudskabet er jo først og fremmest for dem, der er ene og forladte og stedt i Nød og Elendighed. Det vil give dem Fred i Hjærtet og Styrke i Sindet. Det vil holde Mddet oppe s. 155 paa dem, der fortvivler, med det rige Løfte, som det evig unge Budskab bringer. —

Her er stille.

Kanonerne tier for en Gangs Skyld helt; kun de tunge Munitionsvogne rumler ud til Fronten. Der er ikke Fred endnu, og Stilstanden er kun for at samle Kræfter, maaske for at det rigtig kan gaa løs i Juledagene. Hvor er Verden sunken dybt .... Jeg traf en Dag en Bayrer; han sagde til mig: »Lad ikke herefterdags nogerf tale til mig om Patriotisme, for ham slaar jeg straks ned.«

. . . Det gaar de fleste saadan, at de taber Troen paa det gode i disse frygtelige Tider — lad mig herefterdags skøtte mig selv, og kommer nogen mig ivejen med saadan Snak, han skal faa Virkeligheden at føle paa sin Pandebrask. Markerne ligger hen øde og udyrkede, og Ukrudtet breder sig. Var alt det gode Arbejde da spildt, alle de gode Tanker — alt det kan blæses væk, naar det første Gang er ude for en Storm? Jeg tror det ikke; jeg tror paa de evige Værdiers Bestaaen, selv om de kan formørkes til Tider.. .

Et Menneske kan blive saa raat og saa fortvivlet det vil, her i disse Krigstider, de gode Minder ligger som en Skat paa Bunden af dets Sjæl, og hverken Rust eller Møl kan fortære dem; men en skønne Dag kommer de frem, og da har de større Magt end før. Gid Fredsbudskabet maa staa klart for mange nu i den anden Krigsjul, saa Længslen efter Fred maa overdøve enhver anden Stemme. —

Nu vil jeg ønske Jer en god og velsignet Jul; gid jeg havde kunnet fejre den sammen med Jer; men vi vil haabe det bliver den sidste Jul i Udlændigheden.